

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

1. [Sentència](#) de la Sala Quarta del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, de 26 de setembre de 2024, C-600/22, en matèria **d'eleccions**.

El TJUE va desestimar el recurs de cassació i va confirmar la sentència del Tribunal General de la Unió Europea, que va declarar inadmissible el recurs d'apel·lació interposat per dos candidats electes espanyols de la coalició electoral "Lliure per Europa" (Junts) contra la instrucció del president del Parlament Europeu que els va denegar el dret al servei d'acollida i assistència als diputats i diputades entrants i el lliurament de l'acreditació temporal, així com la negativa de reconèixer-los la condició de diputats europeus, fins al moment de la confirmació oficial de la seva elecció.

La raó per la qual es va desestimar el recurs de cassació va ser el fet que no figuraven en la llista de candidats electes notificada oficialment per les autoritats espanyoles, per no haver complert oficialment el requisit de jurament o promesa d'acatar la Constitució Espanyola.

Així mateix, aquesta sentència estima que la negativa del president del Parlament de la Unió Europea és un acte no recurrible, ja que no té competència per comprovar ni controlar l'exactitud de la llista de candidats al Parlament Europeu notificada per les autoritats espanyoles, ni per apartar-se'n, limitant-se a complir amb l'obligació de prendre nota dels noms dels diputats i diputades que hi figurin.

La impossibilitat d'ocupar un escó no deriva de la negativa a reconèixer-los la seva condició de diputats europeus, sinó de l'aplicació del dret espanyol.

Tampoc procedeix recurs d'anul·lació contra la falta d'exercici del president del Parlament Europeu de la seva facultat discrecional de prendre, amb caràcter d'urgència, una iniciativa per confirmar els privilegis i immunitats dels recurrents subjecta a un procediment diferent al de la sol·licitud d'empara.

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

2. [Sentència 112/2024](#), de 10 de setembre, del Ple del Tribunal Constitucional. Qüestió d'inconstitucionalitat contra l'article 2.2 del **Decret llei de les Illes Balears 1/2019, de 22 de febrer, de mesures urgents sobre l'explotació i control de lloguer de vehicles amb conductor i altres mesures en matèria de transport terrestre.**

El TC, en aquesta sentència, estima la qüestió d'inconstitucionalitat plantejada pel Tribunal Suprem i declara que l'article 2.2 i la disposició addicional segona del Decret llei 1/2019, de 22 de febrer, del Govern de les Illes Balears, de mesures urgents sobre l'explotació i control de lloguer de vehicles amb conductor i altres mesures en matèria de transport, són inconstitucionals i, en conseqüència, nuls de ple dret, en tant que donen una nova redacció a l'article 74 bis, 1.d) de la Llei 4/2014, de 20 de juny, de la mateixa comunitat autònoma.

El TC declara la inconstitucionalitat de la modificació introduïda a l'article 74 bis, 1.b) de la Llei 4/2014, de 20 de juny, de transports terrestres i mobilitat sostenible, pel Decret llei 1/2019, de 22 de febrer, en tant que estableix l'obligació de reservar el servei de lloguer de vehicles amb conductor amb una antelació mínima de 30 minuts, ja que aquesta mesura és contrària a la llibertat d'empresa perquè afecta un element essencial, com és la rapidesa en la prestació del servei. A la durada normal d'aquest s'afegeix un temps addicional de trenta minuts, la qual cosa provoca un clar efecte desincentivador en la utilització d'aquest tipus de transport.

3. [Sentència 119/2024](#), de 25 de setembre, del Ple del Tribunal Constitucional. **Conflicte de competències positiu plantejat pel Govern de les Canàries.**

El TC, per unanimitat, va aprovar la sentència per la qual es desestima el conflicte positiu de competències plantejat pel Govern de les Canàries davant la resolució de la ministra per a la Transició Ecològica i Repte Demogràfic, per la qual es va declarar la caducitat de la concessió administrativa atorgada a l'entitat Geafond per ocupar i aprofitar el domini públic maritimoterrestre i ordenar la demolició d'un complex d'apartaments.

La sentència es limita a resoldre un problema de caràcter competencial, ja que tant l'Estat com la Comunitat Autònoma de Canàries s'atribuïen la competència per decidir sobre la pròrroga o la caducitat de la concessió administrativa d'ocupació i aprofitament que va sustentar la disposició addicional primera de la Llei de costes.

El TC dona la raó al Govern de l'Estat en entendre que la decisió de declarar la caducitat de l'esmentada concessió administrativa no s'enquadra en l'ordenació del litoral, sinó que s'emmarca en la competència exclusiva de l'Estat de definir i establir el règim jurídic del domini públic maritimoterrestre, ex article 132.2 de la Constitució Espanyola.

Així mateix, la sentència afirma que aquesta declaració no és, en conseqüència, un acte d'execució de la normativa sobre l'ordenació del litoral, competència exclusiva de la Comunitat Autònoma de Canàries, sinó complement normatiu i integrador dels preceptes que determinen el règim jurídic del domini públic maritimoterrestre, ex article 132.2 de la CE, en referència a la Llei de costes, en posar fi a l'excepcionalitat que suposen aquestes concessions.

4. [Sentència](#) de 8 d'octubre de 2024, del Ple del Tribunal Constitucional. Recurs d'**inconstitucionalitat contra la Llei del Parlament de Catalunya 1/2022**, de 3 de març, de modificació de les lleis catalanes 18/2007, 24/2015 i 4/2016, per afrontar **l'emergència en l'àmbit de l'habitatge**.

El Ple del Tribunal Constitucional ha estimat parcialment el recurs d'inconstitucionalitat, promogut per 50 diputats i diputades del Grup Parlamentari Popular del Congrés dels Diputats, contra la Llei del Parlament de Catalunya 1/2022, de 3 de març, de modificació de la Llei 18/2007, Llei 24/2015 i Llei 4/2016, per afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i, subsidiàriament, contra els articles 1.1, 1.3, 7, 8, 9.2, 10, 11, 12 i la disposició transitòria.

La sentència desestima la queixa presentada contra la totalitat de la Llei 1/2022 per motius de competència. No obstant això, conclou que part dels preceptes impugnats incorren en una efectiva invasió de les competències estatals en matèria de legislació processal i sobre les bases de les obligacions contractuals. En un dels casos, es vulnera l'article 25.1 de la Constitució Espanyola, la qual cosa porta a la seva declaració d'inconstitucionalitat i, en conseqüència, a la seva nul·litat de ple dret.

En aquest sentit, concretament, es declara inconstitucional:

- L'article 1.2 de l'esmentada Llei 1/2022, de 9 de març, que modifica l'article 5.2.f) de la Llei 18/2007, del dret a l'habitatge, en establir com a causa d'incompliment de la funció social de la propietat la contravenció de l'obligació d'oferir una proposta de lloguer social abans d'interposar una demanda judicial, en els termes que estableix la Llei 24/2015, amb vulneració de l'article 149.1.16 de la Constitució Espanyola (CE).

Àrea de Presidència
Secretaria General

- La vulneració també es troba, en primer lloc, en part de l'article 12, que afegeix la disposició addicional primera de la Llei 24/2015, específicament en els apartats 1 i 2. Aquests apartats estenen l'obligació d'oferir una proposta de lloguer social abans d'interposar determinades demandes judicials a qualsevol acció executiva derivada de la reclamació de deutes hipotecaris i a determinades demandes de desnonament. També preveu la interrupció dels procediments iniciats en els quals no s'hagi acreditat la formulació d'aquesta oferta de lloguer social. En segon lloc, es declara inconstitucional la disposició transitòria, que estén l'obligació d'oferir el lloguer social als procediments judicials iniciats abans de l'entrada en vigor de la Llei 1/2022.
- Així mateix, es declaren inconstitucionals, per envair la competència estatal en matèria de bases sobre obligacions contractuals establerta a l'article 149.1.8 de la CE, diversos preceptes:
 - L'article 11, que afegeix l'article 10 a la Llei 24/2015, pel que fa a la renovació dels contractes de lloguer social per una sola vegada quan aquests arribin al seu terme.
 - La disposició transitòria, quan estén l'obligació de renovar els contractes de lloguer social als iniciats abans de l'entrada en vigor de la Llei impugnada.
 - L'incís de l'apartat 3 de la disposició addicional primera de la Llei 24/2015, introduït per l'article 12 de la Llei impugnada, quan regula el temps de durada del lloguer social.
 - Finalment, l'article 7 de la Llei 1/2022, que afegeix un apartat 5 a l'article 126 de la Llei 18/2007, dins del règim sancionador, que impedeix a l'adquirent de l'habitatge una responsabilitat aliena que l'obligaria a respondre per fets aliens, contravenint el principi constitucional de culpabilitat establert a l'article 25.1 de la CE.

La resta de les al·legacions són desestimades, en no apreciar-se vulneracions competencials o substantives denunciades en la demanda, ni per insuficiència de l'aixecament de la càrrega que argumenten.

Finalment, s'aclareix que els efectes de la decisió no afectaran les situacions consolidades, per la qual cosa la sentència només tindrà efecte "pro futur", excepte en el cas de l'article 7, de naturalesa sancionadora, respecte al qual caldrà atendre el que disposa l'últim incís de l'article 40.1 de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional. Aquesta precisió també s'estén a les possibles conseqüències

Àrea de Presidència
Secretaria General

sancionadores derivades de l'incompliment dels preceptes declarats inconstitucionals i nuls.

Aquesta sentència no ha estat aprovada per unanimitat; han anunciat vots particulars els magistrats Ricardo Enríquez Sancho, Enrique Arnaldo Alcubilla, Concepción Espejel Jorquera, César Tolosa Tribiño i José María Macías Castaño.

5. [Interlocutòria](#) de 8 d'octubre de 2024, del Ple del Tribunal Constitucional, pel qual s'acorda inadmetre a tràmit la **recusació** promoguda per més de 50 diputats del Grup Parlamentari Popular **contra el president del TC** en el recurs d'inconstitucionalitat interposat contra la **Llei orgànica 1/2024, d'amnistia per a la normalització institucional, política i social a Catalunya**.

El Ple del TC, per majoria de 7 vots a favor i 1 en contra, va acordar inadmetre la recusació promoguda per més de 50 diputats del Grup Parlamentari Popular del Congrés dels Diputats contra el magistrat i president del TC, Cándido Conde-Pumpido Tourón, en el recurs d'inconstitucionalitat interposat contra la Llei Orgànica 1/2024, d'amnistia per a la normalització institucional, política i social a Catalunya.

La Interlocutòria argumenta que les circumstàncies que van motivar al seu dia l'abstenció del magistrat Conde-Pumpido en l'assumpte del procés, per tenir un interès directe i personal en aquest assumpte, no es donen actualment, ja que l'objecte del recurs d'inconstitucionalitat no coincideix amb l'enjudiciament constitucional d'una Llei Penal que no existia en el moment de produir-se l'esmentada abstenció, ni les manifestacions abocades pel magistrat Conde-Pumpido es referien al problema constitucional plantejat en aquest recurs d'inconstitucionalitat.

En conseqüència, el TC desestima els arguments jurídics de la part recurrent i conclou que en aquest cas «l'objecte de la impugnació és resoldre sobre la constitucionalitat de la Llei d'amnistia, que s'impugna de forma global i particularitzada en relació amb concrets preceptes. Una norma plena que no existia en el moment de suscitar-se l'abstenció i la validesa de la qual es qüestiona de manera abstracta, per la qual cosa no es pot apreciar que les manifestacions controvertides llavors es refereixin al problema suscitat en aquest procediment».

La Interlocutòria afegeix a tall de conclusió, que «ni per l'objecte ni pel contingut dels processos constitucionals ni per l'origen fàctic de l'abstenció [...] és possible apreciar la connexió en què es fonamenta el seu plantejament, la qual cosa evidencia la seva manifesta mancança de fonament i determina la seva inadmissió a tràmit».

Aquesta Interlocutòria no va ser aprovada per unanimitat. La magistrada Concepción Espejel va anunciar un vot particular discrepant en relació amb la composició del Ple i l'objecte de l'incident, tot i que va coincidir amb la inadmissió de la recusació del president del TC. Per la seva banda, el magistrat Enrique Arnaldo va anunciar un vot concurrent amb el desistir de la composició del Ple encarregat d'aprovar aquesta interlocutòria.

6. [Sentència](#) de 9 d'octubre de 2024, del Ple del Tribunal Constitucional. Recurs d'**inconstitucionalitat** interposat pel Grup parlamentari de Vox contra el **Decret Llei 15/2021, de 6 de juliol, del Govern de la Generalitat, de creació del Fons complementari de risc de la Generalitat de Catalunya.**

El Tribunal Constitucional (TC), per unanimitat, ha estimat el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Grup Parlamentari de Vox contra el Decret Llei 15/2021, de 6 de juliol, de creació del Fons complementari de risc de la Generalitat de Catalunya.

La sentència de l'alt tribunal estableix que, mitjançant l'esmentat Decret Llei, es regulava la prestació d'avalis per part de l'Administració catalana en processos penals o comptables, quan en la fase d'instrucció es considerés l'existència d'indicis de criminalitat, o en l'àmbit comptable, indicis de responsabilitat comptable, exigint-se garantia per als perjudicis econòmics que l'actuació dels càrrecs o del personal públic poguessin haver causat a la pròpia Administració a la que avala.

Així mateix, la sentència estima que el Decret Llei és contrari a l'article 86.1 de la Constitució Espanyola, a causa de la manca de pressupost habilitant, i en conseqüència, declara la seva inconstitucionalitat i nul·litat de ple dret.

El TC entén que no hi ha cap explicació de per què la norma impugnada ha de ser aprovada amb una urgència extraordinària, sostraint les competències del Parlament de Catalunya, i que per aprovar el Decret Llei recorregut no n'hi ha prou amb la mera invocació general sobre l'oportunitat o conveniència de comptar amb aquesta normativa i donar així coberta als servidors públics davant els riscos exclosos de la pòlissa d'assegurança subscripta per Generalitat de Catalunya en els supòsits abans esmentats.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

7. [Sentència 687/2024](#), de 24 d'abril, de la Secció Tercera de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, en matèria de **rehabilitació de terminis a la LJCA**.

El TS desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la Junta d'Andalusia contra la interlocutòria de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ d'Andalusia, de 17 de febrer de 2021 (mesures cautelars), que va desestimar el recurs de reposició interposat contra la interlocutòria que va declarar procedent la mesura cautelar sol·licitada per l'entitat mercantil "Construcciones Maygar S.L." i va ordenar a l'Administració de la Comunitat Autònoma d'Andalusia el pagament immediat de 7.003,36 euros a l'esmentada societat.

Contra la interlocutòria judicial del TSJ d'Andalusia, la representació legal de la Junta d'Andalusia va interposar recurs de cassació davant el TS.

El TS, mitjançant interlocutòria de 6 de juliol de 2022, va admetre a tràmit el recurs de cassació i va declarar:

- a) Que la qüestió que planteja interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar si l'article 128 de la LJCA i el tràmit d'audiència que s'hi preveu resulta o no d'aplicació en la peça de mesures cautelars.
- b) Fixar com a norma jurídica d'interpretació l'article 128 de la LJCA.

El cas al qual fa referència la sentència es tracta d'un incident de mesura cautelar en què es va concedir un termini d'audiència a la Junta d'Andalusia per oposar-se a l'esmentada mesura cautelar sol·licitada per l'entitat mercantil abans assenyalada i que consistia en l'abonament immediat de 7.003,36 euros. Transcorregut el termini d'audiència sense haver presentat al·legacions, es va dictar una nova interlocutòria que va posar fi a la peça de mesures cautelars, acordant el sol·licitat i ordenant a la Junta d'Andalusia el pagament immediat de l'esmentada quantitat.

El TS, després d'analitzar l'article 128 de la LJCA, va afirmar que l'incís final d'aquest article permet la rehabilitació del termini per presentar els escrits el mateix dia en

Àrea de Presidència
Secretaria General

què es demana la resolució que acorda la caducitat del tràmit concedit i que aquesta previsió resulta aplicable a tots els tràmits generats en el si d'un procediment contenciós administratiu, llevat, com assenyala el mateix article, quan es tracti de terminis per preparar o interposar recursos.

En base a això, el TS assenyala que, en resposta a la qüestió d'interès cassacional plantejada, s'ha d'afirmar que la rehabilitació de termini previst a l'article 128 de la LJCA resulta d'aplicació al tràmit d'audiència concedit en una peça de mesures cautelars.

8. [Interlocutòria](#) de 19 de juny de 2024, de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, referent al **nou règim de recursos contra les sentències dictades pels Jutjats Contenciosos Administratius susceptibles d'extensió d'efectes**.

Atès que la nova lletra e) de l'article 81.2 de la Llei de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa (LJCA) estableix que els procediments iniciats després del 20 de març de 2024 no seran susceptibles de recurs de cassació contra les sentències dictades pels Jutjats Contenciosos Administratius.

I això és així, ja que el Reial Decret-Llei 6/2023, de 19 de desembre, pel qual s'aproven mesures urgents per a l'execució del Pla de Recuperació, Transformació i Resiliència en matèria de servei públic de justícia, règim local i mecenatge, va introduir una nova lletra e) a l'article 81.2 de la LJCA, per la qual s'estableix que sempre seran objecte de recurs d'apel·lació les sentències següents: "aquelles que, amb independència de la quantia del procediment, siguin susceptibles d'extensió d'efectes".

Davant d'aquesta modificació legal, el Tribunal Suprem, mitjançant Interlocutòria de 19 de juny de 2024, ha declarat:

- Que el règim d'impugnació de les sentències dictades pels Jutjats Contenciosos Administratius estableix que "únicament seran susceptibles de recurs de cassació les sentències que continguin doctrina greument danyosa per als interessos generals i siguin susceptibles d'extensió d'efectes" (article 86.1 de la LJCA, modificat pel Reial decret llei 6/2023, de 19 de desembre).
- Que el règim d'impugnació de les sentències dictades pels Jutjats Contenciosos Administratius mitjançant recurs d'apel·lació, previst en l'article 81.2 de la LJCA, ha sigut alterat per la referida modificació del Reial decret llei 6/2023, que va introduir una lletra e) en aquest article, en establir que "seran susceptibles de

recurs d'apel·lació les sentències que, amb independència de la quantia del procediment, siguin susceptibles d'extensió d'efectes".

- Que la nova redacció buida de contingut l'article 86 de la LJCA pel que fa a la possibilitat d'interposar recurs de cassació contra les sentències dels Jutjats Contenciosos Administratius, ja que ara totes les sentències que abans eren susceptibles de recurs de cassació són ara susceptibles de recurs d'apel·lació, al qual ordinàriament quedaran subjectes les sentències de primera instància.
- Que els efectes d'aquesta modificació es produeixen a partir de la seva entrada en vigor, és a dir, el 20 de març de 2024.

9. [Interlocutòria](#) de 18 de setembre de 2024, de la Secció Primera de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en la qual es declara **l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència i:**

- i. Es fixa com a qüestió d'interès per a la formació de la jurisprudència si es requereix precisar, completar o matisar la jurisprudència existent sobre si la legitimació activa de les associacions legalment constituïdes exigeix que el reconeixement per defensar en judici els seus propis interessos i els dels seus associats, enfront d'actes o resolucions administratives que poguessin perjudicar els seus legítims drets i interessos, exigeix individualitzar en els seus estatuts les singulars possibilitats d'actuació jurídica dels seus membres o si és suficient amb apel·lar en els estatuts a la defensa dels interessos comuns dels associats.
- ii. S'identifica com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 19.1.b) de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

10. [Sentència 1566/2024](#), de 7 d'octubre, de la Secció 3 de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb la **protecció de dades i el dret a l'oblit**.

El TS desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat pel Sr. Joaquín contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, de data 3 d'octubre de 2023, que va rebutjar el recurs contenciós administratiu interposat per l'interessat davant la resolució de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades, que va desestimar la reclamació interposada pel recurrent i, en conseqüència, va confirmar la Resolució recorreguda.

Els antecedents d'aquest procediment són els següents:

- En data 9 d'agost de 2018, el Sr. Joaquín va interposar davant la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional un recurs contenciós administratiu contra la Resolució dictada per l'Agència Espanyola de Protecció de Dades, de 7 d'octubre de 2019, per la qual es va desestimar la reclamació presentada pel mateix, confirmant la Resolució recorreguda, declarant la seva conformitat a dret i amb imposició de costes al reclamant.

La sentència de l'Audiència Nacional, en el seu fonament jurídic primer, va afirmar que el Sr. Joaquín va exercir el seu dret a l'oblit davant Google.es, amb la finalitat que aquest cercador fes ús dels seus protocols d'exclusió, en no estar justificat que una recerca pel seu nom i cognoms reconduís a la URL DIRECCION000. Enllaç a través del qual s'accedeix a una notícia publicada al seminari mexicà "Procés", ja que considerava que concorrien les excepcions establertes a la STJUE de 13 de maig de 2014, atès que no era una figura pública, que la notícia publicada era falsa i que feia referència a la comissió d'actes delictius que afectaven la seva vida personal, causant una impressió inadequada i enganyosa, i a més era desproporcionada l'afectació que li produïa en l'esfera dels seus drets.

- En data 17 d'agost de 2018, Google.es li va comunicar la seva decisió "de no prendre cap mesura, una vegada realitzat un balanç entre els interessos i els drets amb el contingut en qüestió, inclosos factors com la rellevància en la seva vida professional".
- Davant la negativa de Google, l'interessat va interposar una reclamació davant l'Agència Espanyola de Protecció de Dades, al·legant el seu dret a l'oblit.
- L'AEPD, en resolució de data 7 d'octubre de 2018, va denegar la reclamació, argumentant que "les publicacions o enllaços a continguts que formin part d'una campanya de desprestigi personal contra algú, encara que les crítiques puguin resultar molestes, desagradables, desabrides i feridores, res indica que no estiguin emparades pel dret a la llibertat d'expressió i opinió dels seus autors, enfront de la protecció de dades, que sens dubte contribueixen a la formació d'una opinió pública sobre un il·lícit penal, encara que la persona sobre la qual es projecta la notícia no exerceixi càrrec públic o polític ni professional de notorietat pública, sinó que, estant relacionada amb el succés, el fet noticable li proporciona projecció pública".
- Contra aquesta resolució de l'AEPD, l'interessat va interposar recurs contenciós administratiu davant la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional,

que va dictar sentència en data 3 de febrer de 2023, desestimant íntegrament el recurs.

- Contra l'esmentada sentència, es va interposar recurs de cassació davant el TS, que, mitjançant Interlocutòria de 20 de setembre de 2023, ho va admetre a tràmit i va qualificar el cas com d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, considerant que la qüestió d'interès cassacional era:
 - Determinar la projecció que pogués tenir el principi d'equivalència sobre l'article 64.1 de la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals, en establir aquest precepte que el termini per resoldre el procediment es comptarà des de la data en què hagués estat notificat al reclamant l'acord d'admissió a tràmit, i això a efectes de l'apreciació del silenci administratiu positiu.
 - Identificar com a norma jurídica que, en principi, serà objecte d'interpretació l'article 64.1 de la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre; l'article 23.1 de la Llei 39/2015, de l'1 d'octubre; i l'article 77 del Reglament del Parlament Europeu i del Consell del 27 d'abril de 2016, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades.

El TS, en aquesta sentència de 7 d'octubre de 2024, desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en considerar que el termini per resoldre el procediment relatiu a la falta d'atenció a les sol·licituds d'exercici de supressió en base al dret a l'oblit és de 6 mesos, computant-se "dies a quo", i pel que fa a les reclamacions davant l'Agència Espanyola de Protecció de Dades, el termini per resoldre és de 6 mesos, computat des de la data en què hagués estat notificat al reclamant l'acord d'admissió a tràmit.

El TS entén que ha de prevaler el que disposa l'article 64.1 de la Llei Orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de Protecció de Dades Personals i Garantia dels Drets Digitals davant la norma procedimental comuna establerta a l'article 23.1 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, de Procediment Administratiu Comú de les Administracions Públiques, per ser una norma posterior en el temps i per raó de l'especialitat, en ser una norma específicament referida a aquesta classe de procediment.

SALA CIVL

11. Sentències 1232/2024 i [1233/2024](#), de 3 d'octubre, de la Sala Primera Civil del Tribunal Suprem, en matèria relacionada amb el **quòrum de la comunitat de propietaris d'habitatges per prohibir els lloguers turístics**.

El TS, en ambdues sentències, i després d'un estudi exhaustiu de la seva jurisprudència anterior, es pronuncia sobre l'abast de l'article 17.12 de la Llei de propietat horitzontal, introduït pel Reial decret llei 7/2019, d'1 de març.

D'aquesta manera, resol les controvèrsies sorgides entre diferents audiències provincials, assenyalant que entre elles són contradictòries, en relació al fet de determinar si la prohibició d'activitats turístiques descrites a l'article 5.e) de la Llei d'arrendaments urbans s'ha d'adoptar en les sessions de les comunitats de propietaris pel quòrum de majoria de tres cinquens o per unanimitat dels propietaris, arribant a la conclusió que per prohibir aquest tipus d'activitats turístiques n'hi ha prou amb el quòrum dels tres cinquens dels propietaris, ja que interpreta que l'expressió "límit o condicions" que conté l'article 17.12 de la Llei de propietat horitzontal, s'ha de fer d'acord amb les normes d'interpretació sistemàtica, literal i gramatical d'acord amb l'article 3.1 del Codi civil, i en aquest sentit, afirma que el terme lingüístic "limitar" no exclou el terme "prohibir", de conformitat amb aquesta interpretació literal, gramatical i sistemàtica.

Així mateix, assenjala que d'exigir-se el quòrum d'unanimitat perquè els propietaris puguin prohibir aquest tipus d'activitats turístiques s'arribaria a una interpretació absurda, ja que n'hi hauria prou amb el vot en contra en les reunions de les comunitats de propietaris del propietari de l'immoble on es pretén realitzar aquest tipus d'activitat turística per poder dur a terme la mateixa, fins i tot en el cas que la resta dels propietaris hi votin en contra. De tots és conegut que no es pot realitzar la interpretació d'una norma que porti a l'absurd.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

12. [Sentència 289/2024](#), de 13 de setembre, de la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justicia de Galicia**, en matèria de **gestió de serveis públics d'abocaments d'aigües residuals**.

El TSJ de Galícia estima en part el recurs d'apel·lació interposat per la mercantil "Gestión y Técnicas del Agua, S.A." contra la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu número 3 d'A Coruña, que va desestimar el recurs contenciós administratiu deduït contra la desestimació presumpta de la sol·licitud dirigida a l'Ajuntament d'A Coruña d'abonament de les factures pels serveis de clavegueram prestats durant els anys 2017 i 2022. El TSJ condemna l'Ajuntament d'A Coruña al

pagament a favor d'aquesta concessionària de l'import de les tarifes corresponents als serveis prestats i computats entre el primer trimestre de 2017 i el primer trimestre de 2022.

La qüestió plantejada en la sentència rau en el fet que l'empresa municipal d'aigües de l'Ajuntament d'A Coruña va cobrar les tarifes corresponents als veïns de les urbanitzacions d'altres municipis limítrofs que abocaven a la xarxa municipal de Culleredo, sense entregar després aquestes quantitats al concessionari de la prestació del servei públic de sanejament d'aigües residuals, sinó a l'Ajuntament d'A Coruña, que es va lucrar indegudament d'uns imports per uns serveis que no va prestar i les tarifes dels quals va cobrar.

La sentència reconeix el dret de l'empresa concessionària, que va ser qui va prestar l'esmentat servei públic, a percebre l'import de les tarifes que procedeixen dels serveis públics realment prestats i mesurats, atès que el títol jurídic per exigir-les no era l'ordenança fiscal derogada, sinó el contracte concessional subscrit entre la concessionària i l'Ajuntament de Culleredo.

Aquesta sentència no és ferma, i s'hi pot interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem, en els terminis i condicions previstos a la LJCA.

13. [Sentència 254/2024](#), de 16 de setembre, de la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Navarra**, en matèria relativa al canvi de la **jornada escolar**.

El TSJ de Navarra estima parcialment el recurs contenciós administratiu interposat pel sindicat Steilas contra l'Ordre foral 106/2023, de 9 de novembre, del conseller d'Educació i, en conseqüència, anul·la els articles 12.7, 13 i 14.1 i la disposició addicional tercera de la dita Ordre.

La sentència anul·la en part l'Ordre foral 106/2023, de 9 de novembre, per la qual es regula els tipus de jornada escolar en el segon cicle d'educació infantil, educació primària i educació especial a Navarra, en estimar que s'han vulnerat les competències atribuïdes per la Llei orgànica d'educació al Consell Escolar i al claustre de professors, ja que atribueix un poder decisor i a les famílies en el tràmit del canvi de la jornada escolar que impedeix al Consell Escolar prendre una decisió, i fins i tot debatre, si prèviament no s'assoleix el quòrum dels 3/5 vots favorables de les famílies.

Així mateix, afirma que aquest poder decisor que s'atorga a les famílies contrasta amb el caràcter merament consultiu que la mateixa Ordre foral atorga a la votació

del claustre de professors i afirma que aquest poder decisorí atorgat a les famílies per decidir el canvi de calendari i de la jornada escolar no té suport legal.

En el mateix sentit, declara la nul·litat de ple dret de la possibilitat d'ampliar l'horari escolar en una hora diària com a màxim, ja que contradiu el Decret foral 225/1998, sense precisar com podria ampliar-se la jornada del centre i, alhora, no anar acompanyada d'un increment del nombre de professors.

14. [Sentència 405/2024](#), de 17 de setembre, de la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Madrid**, en matèria relativa a **zones de baixes emissions**.

El TSJ de Madrid estima parcialment el recurs contenciós administratiu interposat pel grup municipal de VOX contra l'acord del ple de l'Ajuntament de Madrid pel qual es va aprovar la modificació de l'Ordenança de mobilitat sostenible, i declara la nul·litat dels articles 3, 5, 8, 9, 96, 104, 105 i 106 d'aquesta, relatius a la regulació de les zones de baixa emissió.

Aquesta sentència considera que, malgrat que l'informe d'impacte mediambiental és suficient, no valora altres alternatives menys restrictives per complir la finalitat de reduir la contaminació. Així mateix, afirma que l'informe d'impacte econòmic és insuficient i no existeix un estudi o ponderació de la repercussió econòmica que poden causar les restriccions de circulació, especialment per a determinats vehicles, en els ciutadans i sectors d'activitat econòmica, singularment en els de menor capacitat econòmica. En aquest sentit, assenjala el caràcter preceptiu dels informes en la MAIN, i que en l'aprovació de la modificació de l'Ordenança de mobilitat sostenible es van produir vicis d'arbitrarietat i incompliment dels principis de bona regulació, proporcionalitat i exigència de la deguda motivació en l'aprovació o modificació d'ordenances municipals.

A més, la sentència aborda que l'acord del ple de l'Ajuntament recorregut va ser adoptat en sessió extraordinària i urgent, així com la qüestió de la constitució del grup mixt format per quatre regidors que es van presentar a les eleccions locals com a part del partit "Más Madrid" i que després van abandonar, la qual cosa va permetre la seva integració en diverses comissions ordinàries.

15. Sentència 324/2024, de 26 de setembre de 2024, de la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia d'Aragó**, en matèria de **dret de superfície i contractes de concessió d'obres**.

El Tribunal Superior de Justícia d'Aragó va estimar el recurs contenciós administratiu interposat per l'Ajuntament de Saragossa, anul·lant la resolució del Tribunal Administratiu de Contractes Públics d'Aragó (TACPA), de 29 de juny de 2024, que va resoldre el recurs especial en matèria de contractació respecte al procediment de licitació per a l'atorgament d'un dret de superfície mitjançant licitació pública, per un termini de 75 anys, amb adjudicació a l'oferta econòmica més avantatjosa amb diversos criteris d'adjudicació, sobre una parcel·la municipal destinada a equipament esportiu privat, usos adjacents i terciaris", per tal que l'adjudicatari redacta el projecte de construcció d'un nou camp de futbol, i dugués a terme la seua execució, gestió i explotació

Els antecedents són els següents:

- El Sr. Alberto, en la seva condició de regidor de l'Ajuntament de Saragossa, va interposar un recurs especial contra l'acord pel qual es resol la Resolució del TACPA enfront del procediment de licitació denominat "atorgament del dret de superfície, mitjançant licitació pública, per un termini de 75 anys, amb adjudicació a l'oferta econòmica més avantatjosa amb diversos criteris d'adjudicació, sobre la parcel·la municipal NUM000, destinada a equipament esportiu privat, usos adjacents al mateix i usos terciaris, amb la finalitat que l'adjudicatari redacta el projecte de construcció, dugués a terme la seua execució i la gestió i explotació del mateix", promogut per l'Ajuntament de Saragossa.

El recurrent al·lega la incompetència del TACPA, la inexistència d'un contracte de concessió d'obres i incongruència processal, ja que aquest òrgan especial va considerar que era competent per resoldre el recurs especial en matèria de contractació, ja que la qualificació per l'Administració no el vincula i que estem davant d'un contracte de concessió d'obres, ja que conté prestacions pròpies d'aquest tipus de contracte.

- Contra aquesta Resolució del TACPA, admetent i resolent el recurs especial en declarar-se competent per considerar que l'Ajuntament va errar en qualificar-lo com un contracte patrimonial (el que portaria amb si declarar la seva inadmissió per falta de competència, d'acord amb la LCSP), ja que es tracta d'un veritable contracte de concessió d'obres subjecte a la LCSP i, en conseqüència, susceptible del recurs especial en matèria de contractació.

El Tribunal Superior de Justícia d'Aragó va dictar sentència, en data 26 de setembre de 2024, en la qual estima el recurs contenciós administratiu interposat per l'Ajuntament de Saragossa contra l'esmentada Resolució del TACPA, en base als següents arguments:

- Considera que el TACPA va incórrer en un error insostenible en ometre que, en matèria de recursos contractuals especials, i en els casos que resultin dubtosos, la competència està inextricablement lligada al fons. Si no hi ha competència, no es pot pronunciar sobre el fons, i si el fons no determina clarament que hi ha un contracte administratiu susceptible de recurs davant el TACPA, això impedeix reconèixer la seva pròpia competència, per la qual cosa, com en aquest cas, procedeix anul·lar-lo.
- Per considerar-se competent, cal que es determini de manera inequívoca que s'està davant d'un contracte de les característiques establertes a l'article 44.1 de la LCSP. Això no va ocórrer en el present cas, ja que el TACPA s'hauria d'haver declarat incompetent en no determinar la concurrència del pressupost essencial de la seva pròpia competència: la condició de contracte administratiu.
- Afirma la inexistència d'un contracte de concessió d'obres a l'empara de l'article 9.2 de la LCSP, que exclou del seu àmbit, entre d'altres, els contractes patrimonials, i estableix que per determinar la qualificació d'un contracte com a administratiu o privat cal atendre l'objecte principal del contracte. Ha quedat clar que en aquest cas no hi ha prestacions pròpies dels contractes administratius, ja que l'objecte és la cessió d'un dret de superfície per un període de 75 anys en una parcel·la municipal destinada a ús esportiu privat, usos adjacents i usos terciaris, amb la finalitat que l'adjudicatari redacti el projecte de construcció, dugui a terme la seva execució, gestió i explotació, establint únicament com a condició que l'estadi compleixi amb les característiques per ser seu del Mundial de Futbol d'Espanya, que és l'objectiu principal. Això implica una sèrie de prestacions, però deixa el total risc i ventura del contractista tant la construcció com l'explotació, percebent-se només un cànon per la superfície, sense cap relació amb la forma de prestació, la seva qualitat ni criteris d'explotació per part de l'empresa. És a dir, l'Ajuntament es desvincula de tot el referent a la construcció i explotació del camp, inclosa l'elecció de qui ha de realitzar materialment l'obra.
- Finalment, assenyala que l'objecte principal del contracte és la cessió patrimonial d'una parcel·la privada per a usos esportius també privats, per la qual cosa no es pot parlar en cap moment de prestació complementària, ja que l'únic objectiu és la construcció d'un camp de futbol i la seva gestió i explotació per l'adjudicatari durant un termini de 75 anys. Transcorregut aquest termini, la parcel·la i la construcció retornaran a l'Ajuntament, la qual

cosa evidencia que es tracta d'un clar contracte patrimonial, exclòs de la LCSP i, en conseqüència, de la competència del TACPA.